

Forfatter: Carl Sophus Petersen, 1873-1958

Titel: Udrag fra BREV TIL: Petersen, Niels Matthias FRA: Säve, Carl (1854-04-05)

Citation: Carl Sophus Petersen, 1873-1958: "Brevvexling mellem N. M. Petersen og Carl Säve - et bidrag til skandivanismens og den nordiske filologis historie", i *Brevvexling mellem N. M. Petersen og Carl Säve - et bidrag til skandivanismens og den nordiske filologis historie*, Det Schuboeske Forlag, s. 57. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991716-000-shoot-idm140619130799248.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling mellem N. M. Petersen og Carl Säve - et bidrag til skandivanismens og den nordiske filologis historie

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ändteligen sitter jag då för att skrifva; — men när jag ser på Ditt brefs datum (Julemorgon) och att det hitkom nyårsafton i fjor, så blyges jag sannerligen öfver det långa dröjsmålet med mitt svar. Döm likväl icke min tacksamhet, mät icke min vördnad och hjertliga tillgifvenhet, efter min nu visade långsamhet! Det skrifna ordet synes ofta kallt: men tro mig när jag säger, att jag har kanske aldrig mottagit något så efterlängtadt och kärkommet bref som Ditt; — jag tackar Dig af fullt hjerta därför, och för alla vänliga och uppmuntrande ord deruti, hvilka ju blott äro en fortsättning af Ditt faderligt s. 58vänkskapsfulla bemötande mot mig under de lyckliga dagarne i Köpenhamn! — Jag moste likväl omtala den förnämsta orsaken (adelroten!) till uppskofvet med detta bref. I Ditt bref säger Du på ett ställe (i anledning af den då ännu tillämnade läsningen öfver Gotlands-Lagen): „Der skulde jeg nu have haft dine stærke verber“. I anledning af dessa ord påtänkte jag först att skrifva af dem till Dig; men sedan föll det mig in att deraf göra en afhandling, så kunde jag sända dem till Dig tryckta. Men för att få dem lättare tryckta, lät jag det blifva en disputation deraf, som ändteligen vardt färdig och ventilerades d. 30 Mars. Jag skall nu försöka, om jag kan få sända Dig ett ex. med posten af detta lilla arbete, eljest kommer det litet senare med skeppslägenhet. Jag beder Dig hafva den godheten att i nästa bref säga mig Ditt omdöme derom, särdeles om inledningen, der jag vågat förklarande röra vid det högheliga Isländska skrifsättet af Edda-språket (jag ryser för alla ättstore Isländingars krossande vrede!). Jag har nämnl. exempelvis bevist, att versen i Sn. Edda, s. 254 (Hafn. 1848) icke bör läsas: *Reiðr stóð Rosku bróðir, | Vá gagn faðir Magna, utan: Vreiðr stóð Vrösku bróðir, Vá gagn faðir Magna!* Jag är så mycket ifrigare på att höra Din dom om mitt lilla opus, som jag här nödgas mottaga ett officiellt intyg deröfver af Philos. Faculteten, hvilket egentligen bestämmes af J. H. Schröder, som ej förstår mera af Skandinavisk eller Nordisk philologi, än jag förstår t. ex. Madagaskariska. Afhandlingen (som kallas: *De starka verberna i Dalskan och Gotländskan*)¹ är endast 27 sidor; men så kort och ytterst sammanträngd innehållt än är, så har det likväl tagit både sin tid och möda att få ihop det, ty hvart enda ord (med ett par angifna undantag) och hvar endaste böjning har jag sjelf upphemtat från folkets läppar. Jag är också s. 59säker, att jag redan härmed har insatt Dalskan i främsta rummet bland alla Nordens fastlandsdialekter — Det skall icke sjelfvaste Munch hädanefter drista sig förneka! Ganska märkvärdigt moste det ock förefalla hvar och en, att tvänne dialekter, som ligga så långt åtskilda och som i århundraden hafva utvecklats sig alldeles oberoende af hvarandra, som Dalskan och Gotländskan, hafva kunnat bibehålla en så stor och genomgående likhet. En sådan likhet kan naturligtvis icke vara tillfällig, utan förutsätter en båggederas stora öfverensstämmelse med det gemensamma fornspråket; — och är icke äfven denna öfverensstämmelse tillstädes i högsta, ja, i den mest förvånande grad?! Men med allt detta råder dock många olikheter, som bär vittne om sjelfständig utveckling, men städse på Nordisk grund.